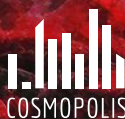

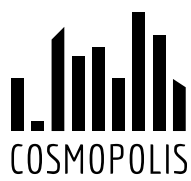
LISA REGANOVÁ

Smrtiaci nádych

DOKÁŽE JOSIE ROZLÚŠTIŤ SMRTIACI
VZOREC A ZASTAVIŤ PREFÍKANÉHO VRAHA?

Smrtiaci nádych

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Smrtiaci nádyh

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 366. publikáciu.

Z anglického originálu *Breathe her last*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2020,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Obálka Ondřej Mikulecký

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025

Počet strán 312

Tlač Tisk Centrum s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025

Translation © Katarína Kvoriaková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-143-0 (ePub)

ISBN 978-80-8305-142-3 (pdf)

ISBN 978-80-8305-141-6 (print)

Venujem Maureen Downeyovej,
ktorá mi výnimočne zlepšila život.

PROLÓG

Nie vždy mám príležitosť dívať sa im do tváre, keď naposledy vydýchnu. Často uvažujem, či vedia, že nadišiel ich čas. Uvedomujú si, čo sa deje? Boja sa? Myslí niekto z nich na mňa? Podozrieva ma niekto? Je to trochu sklamanie, keď tam nemôžem byť v posledných okamihoch, ale to, čo nasleduje, mi to vynahradí. Moje uspokojenie nepramení zo zabitia. Ukrýva sa práve v tej dohre. Skutočné vzrušenie je sledovať rodiny a priateľov, ako ich zadúša žiaľ a šok, akoby ani nečakali, že by sa v ich životoch mohlo prihodiť niečo zlé. Pred mojimi očami sa už odohralo všetko, plač aj úplné nervové zrútenie sa. Telá ich zrádzajú. Zvalia sa na zem, trasú sa, vzlykajú a zavýjajú. Všetci smútiaci však majú spoločné jedno. Každého z nich trápi otázka:

Čo sa stalo?

Niekedy sa im chcem pozeráť do očí a povedať: „Dostali to, čo si zaslúžili. Presne to sa stalo.“

To však nemôžem. Keby niekto odhalil moje skutky, čakalo by ma väzenie. A tam sa už nedajú hrať nijaké dômyselné hry.

Aká by to bola už len zábava?

1. KAPITOLA

Mesto Denton sa mihalo popri Josie, keď viezla svoju kamarátku Misty a jej štvorročného syna Harrisa do hôr na jeho severnej strane. Cez baldachýn korún stromov prenikali na vinutú horskú cestu slnečné lúče, ktoré menili jej polokošeľu dentonského policajného oddelenia skôr na cyklámenovú než na lososovú. Tá košeľa, a vlastne všetky jej košele boli kedysi biele. Zanáďavala popod nos na mladšieho brata Patricka, druháka na Dentonskej univerzite. Areál školy sa nachádzal dosť blízko k Josinmu domu, tak sa u nej často zastavoval najesť sa alebo si vyprať.

„Čo si vravela?“ ozvala sa Misty.

„Nič,“ zahovárala Josie.

„Stále sa hneváš pre tú košeľu?“ pokračovala Misty.

Josie na seba pozrela a odolávala nutkaniu zanáďavať nahlas. „Nejde iba o túto jednu košeľu,“ vysvetlila. „Ale o všetky moje košele do práce. Budem si musieť kúpiť nové!“

Misty sa naťahla k palubnej doske a pohrala sa s otočným gombíkom klimatizácie a zapla ju. Ešte aj v také skoré septembrové ráno vládlo vonku dosť teplé počasie a Josin Ford Escape sa nechladil tak rýchlo, ako by sa Misty páčilo. „Čo si tam vlastne pral?“

„Iba každý kus oblečenia, ktorý vlastní,“ odvetila Josie, „vrátane výrazne červených tričiek, ktoré ho šéf núti nosiť do práce. Pral si ich zvlášť a zabudol, že sú tam.“

„Pracuje niekde v univerzitnom areáli?“

„Hej, dostal robotu v univerzitnom centre uterákov.“

„Uteráková služba?“

„Áno,“ potvrdila Josie. „V podstate mu prideliť jednu zo športových hál a má v nej kontrolovať používanie uterákov. Rozdáva čisté, zbiera použité a dohliada na to, aby žiadny uterák neopustil budovu so športovcami. No a teraz začali nosiť červené tričká. Včera večer sa ponáhlal za priateľkou a zabudol ich u mňa v práčke. Potom som si ja dala prať košeľe na tento týždeň a toto z toho vzišlo,“ ukázala na svoju hrud’.

Misty si prezerala košeľu. „Neskontrolovala si práčku, či je ozaj prázdna, kým si si tam vložila svoje veci?“

Josie vrhla na ňu taký prudký pohľad, že ním ukončila rozhovor. Kým sa Misty stihla otočiť k okienku na strane spolujazdca, Josie zachytila úškrn na jej perách. Potom si pomyslela na tie vinné tričká zabalené v plastovom vrecku vzadu v aute. Patrick jej zavolať chvíľu predtým, ako vyzdvihla Misty s Harrisom, a požiadal ju, či by mu ich mohla priniesť cestou na stanicu. V práci mal byť o pol deviatej. Josie to stihala len tak-tak, ale bola odhodlaná vyčistiť mu žalúdok, že nemá nechávať žiadne zo svojich poondených odevov v jej práčke. Keď sa tam ukáže v zničenej policajnej košeli, iba tým podčiarkne svoju prednášku. Medzitým poslala kolegyni, detektívke Gretchen Palmerovej, správu a poprosila ju, aby jej priniesla košeľu na zajtra, ktorú by si mohla požičať. Bude jej trochu väčšia, ale aspoň nebude vo vyblednutej cyklámenovej.

Josie dupla na plyn trochu silnejšie. Čím vyššie stúpali do hôr, tým viac do nej začal dobiedzať nepríjemný pocit, ktorý jej zvierať žalúdok.

„Toto sa mi nepáči,“ podotkla a zmenila tému. „Je to tu príliš ďaleko od mesta. Čo keby sa niečo stalo? Záchranke by to sem trvalo minimálne desať minút a možno aj dlhšie.“

Misty prevrátila oči. „Josie, táto škola má najlepšiu ponuku pre malých škôlkarov z celého mesta. Študovala som to.“

„Čo by sa stalo?“ ozval sa Harris z detskej sedačky vzadu. Josie blysla pohľadom do spätného zrkadla a usmiala sa naňho. Aj on vyceril zúbky a vtedy jej vyrazilo dych, ako veľmi sa malý podobal na jej zosnulého manžela Raya Quinna. Mal rovnaké jamky na lícach a krátke blondávané vlásy. Po ich rozchode začal Ray chodiť s Misty a Harris sa narodil až po jeho smrti. Napriek počiatocnému napätiu medzi dvomi ženami ich láska voči Rayovmu jedinému synovi spojila a vzniklo medzi nimi priateľstvo, ktoré si Josie teraz veľmi vážila.

„Napríklad niečo také, o čom sme sa rozprávali, spomínaš si?“ povedala Harrisovi.

Misty vyfúkla vzduch, blond ofina sa jej nadvihla a znovu úhľadne pristála na čele. „Prosím ťa, len s tým znovu nezačínaj.“

Harris pokračoval: „Ako napríklad, čo robíme, keď horí?“

„Áno,“ odvetila Josie. „Presne tak. A čo robíme, keď horí?“

„Ak mi začnú horieť veci, hodím sa na zem a budem sa gúľať ako zmätený chrobák, lebo musím uhasiť oheň,“ zopakoval Harris nacvičené.

„Výborne. A čo ešte? Čo spravíš, keby bol oheň v triede?“

„Josie, vážne,“ zahriakla ju Misty. „Chcem, aby zažil normálnu škôlku.“

Josie sa na ňu zamračila. „Iba chcem, aby bol pripravený na všetko, čo by sa mohlo stať.“

„Chodila si niekedy do škôlky?“

„Nie. A ty?“

„Nie, ale o koľkých požiaroch v budovách predškolského vzdelávania si počula za posledný rok?“

Josie zostala ticho a zahryzla si do vnútornej strany líca. Misty mala pravdu. Nepočula o žiadnom. Vedela to dosť presne, lebo si to vyhľadala. A tiež sa rozprávala s veliteľom hasičov v meste. Ako mestská detektívka mala prístup k viacerým informáciám ako bežní občania.

„Keď tam prideme,“ pokračoval Harris, „ako prvé musím nájsť všetky východy.“

„Správne,“ pochválila ho Josie. „A teraz, čo by si spravil, keby si bol v triede a prišiel by nejaký cudzí ujo a ty by si sa bál, že chce niekomu ublížiť?“

„Josie!“

„Pôjdem k najbližším dverám a stlačím svoj alarm. Potom prídeš ty so strýkom Noahom a zlého uja zavriete do väzenia.“

Josie žila v jednej domácnosti so svojím priateľom Noahom Fraleyom, nadporučikom dentonského policajného oddelenia. Jeho polokošeľe však unikli cyklámenovej pomste.

Harris nadvihol jednu nôžku a pokýval ňou, až sa mu triasli šnúrkou na teniskách. Na jednu z dierok v topánočke mu priplával malé sivé zariadenie veľké ako minca v tvare gitarového brnkadla. Pri letmom pohľade do spätného zrkadla ho Josie nevidela, ale vedela, že na jednej strane zariadenia je oranžové tlačidlo. Volalo sa to Geobit a išlo o GPS zariadenie na sledovanie pohybov dieťaťa. Keď jej Misty oznámila, že prihlásila Harrisa do materskej školy, Josie si spravila prieskum podobných zariadení. Jedine Geobit by však poslal upozornenie priamo do jej mobilu, keby ho Harris použil.

„Vieš o tom, že nie všetci neznámi sú zlí?“ nadhodila Misty.

„On to vie,“ odfrkla Josie. „Rozprávali sme sa o cudzích ujoch.“

„Viem. A viem aj to, že si sa s ním bavila o sexuálnych predátoroch, škaredých tajomstvách a zlých a dobrých dotykoch. Je mi jasné, že si mu hovorila o únosoch, a tiež o tom, že si mu ukázala, ako sa dostať do kufra auta, vyraziť zadné svetlo a vystrčiť ruku, aby mohol na niekoho zamávať.“

„To bolo super!“ zvýskol Harris. „Môžeme to skúsiť ešte raz?“

„Nie!“ zakročila Misty.

„Vždy je dobré nacvičiť si to,“ odvetila Josie presne v tej istej chvíli.

„Josie,“ pokarhala ju Misty.

Josie otvorila ústa s úmyslom ospravedlniť sa, ale hneď ich aj zavrela. Nebude sa ospravedlňovať za to, že to preháňa, lebo v skutočnosti si o tom nemyslela nič zlé. Keď bol Harris bábätko, uniesli ho. Mali šťastie, že to prežil. Vtedy však skoro zomrel. Ak si k tomu prirátala všetky tie príšernosti, ktoré videla pri práci detektívky, ako potom nemala byť paranoidná?

2. KAPITOLA

Bolo to vyčerpávajúce ešte aj na pomery pondelkových rán. Môj plán bol čakať na ňu celú noc, spraviť, čo bolo treba, a dať si záležať, aby tam nezostalo po mne ani stopy. Napadlo mi, že zostanem doma a prespím celý deň, ale bolo mi jasné, že by to nebolo rozumné. Príliš by to upútalo pozornosť. A práve preto, tak ako aj inokedy, i dnes muselo pôsobiť všetko dokonale normálne. Tentoraz to znamenalo zostať bez spánku, objaviť sa tam, kde bolo treba, v tom čase, keď bolo treba, a nahodiť úsmev. Okrem toho, či sa mi plán podaril, sa malo ukázať až oveľa neskôr. Nebudem pri tom, keď naposledy vydýchne. Málokedy sa mi to podarí. Chcelo to trpezlivosť.

No stálo to za to. V ušiach mi znel ten telefonát aj to, ako zareagujem a akým tónom budem hovoriť, aby si ľudia mysleli, že ma to šokovalo a vydesilo. Toto sa určite dostane do správ. Možno dokonca aj do národných, napadlo mi pobavene. Pravdaže, všetci ju budú ľutovať. Každý si pomyslí, aká bola dokonalá, čo je presne ten dôvod, prečo musela zomrieť. Už teraz bolo jasné, že nasledujúce týždne ma vôbec nebude baviť počúvať o jej šokujúcej smrti – v správach a vlastne všade, kam sa pohnem, lebo ľudia o nej budú hovoriť ako o *výnimočnej* a *úžasnej* a jej odchod z tohto sveta označia za *tragickú stratu*. No potom sa zo správ vytratí a ja už nebudem musieť počúvať o jej veľkoleposti. Nikoho by svet nemal len tak zbožňovať.

Aj iní ľudia sú výnimoční a úžasní, nie je jediná. Popri nej akoby nik iný neexistoval. Už sa to nedalo znášať. Hlavne, keď sa pre-
valilo, že klame. Niečo pred ostatnými skrývala. Niečo nechutné.
Tajomstvo, ktorým by všetci mali pohrdať. Tak sa stalo to, čo sa
stalo, a teraz čakám, kedy sa to dostane do médií. Stále kontrolujem
mobil. No zatiaľ je ticho, ale môj plán sa dal do pohybu. Na Denton
sa valila veľkolepá vlna zármutku.

Bola to len otázka času.

3. KAPITOLA

Zastali na parkovisku pred materskou školou Tiny Tykes Gardens. Bola to stará tehlová budova s jedným poschodím, okolo ktorej sa rozprestieral jedenapolhektárový nádherný pozemok. Vpredu sa nachádzalo asfaltové parkovisko. Napravo zbadala Josie oplotené ihrisko a naľavo zase veľikánsku záhradu so stolmi, stoličkami a s malým skleníkom uprostred. Nielen Misty, ale aj Josie si preverila túto organizáciu, len čo jej kamarátka začala uvažovať, že sem Harrisa pošle. A rovnako ju ohúrili všetky tie rôzne programy, ktoré mali v ponuke. Deti sa učili pestovať rastliny v záhradke, mali tam malé jazierko s koi kaprami, chovali kuriatka a celkovo sa výučba sústreďovala na procesy v prírode. Josie sa nenaučila toľko o prostredí ani za šesťnásť rokov vzdelávania. Nemusela sa ani pozrieť a vedela, že za budovou sa rozprestierajú ďalšie zelené pozemky vrátane malého vonkajšieho pódia, kde deti mávali predstavenia pre kamarátov a rodičov. A tiež tam mali kontaktnú zoológickú záhradu, ktorú im pomáhala udržiavať Mestská spoločnosť na záchranu divokých zvierat, aby sa deti mohli učiť o zvieratách.

Josie tiež vedela, že v škôlke a dennom centre starostlivosti Tiny Tykes Gardens dodržiavali všetky právne povinnosti, čo znamenalo, že si preverovali minulosť svojich zamestnancov. Vďaka tomu mala istotu, že nikto z nich nemá záznam v registri trestov. Okrem

toho ani v okolí šestnástich kilometrov nežil nijaký sexuálny predátor. Ani to však nestačilo na potlačenie neistoty, keď Harris vyskočil z Escapu a prehodil si zelený batoh s dinosaurami na chrbát. Josie ho chytila za jednu ruku a Misty za druhú. Harris mal vo zvyku stláčať jej ruku v pravidelných intervaloch, keď bol nervózny. Keby ho nedržala za ruku, zatínal a otváral by malé päste. Aj Ray robieval to isté, odkedy ho poznala, a hoci Harris svojho otca nikdy nepoznal, robil to presne ako on.

Josie pocítila, že zvieranie sa zrýchlilo, keď mierili k rampe k vchodu škôlky. Prinútila sa na Harrisa široko usmiať. „Dnes zažiješ kopu zábavy,“ uistovala ho.

Neodpovedal. Za dvojíťmi dverami sa nachádzala vstupná hala vyzdobená farebnými dekoráciami, ktoré zjavne slúžili na výučbu abecedy a počtov. V strede tej plochy stáli rodičia s deťmi. Josie sa obzerala a všimla si, že oproti vchodu boli ešte dvojce dverí a každé viedli na dobre osvetlenú chodbu. Po ľavej strane sa na poschodie vinulo široké schodisko a vpravo sa zase nachádzal dlhý drevený stôl, momentálne prázdny, a za ním ešte ďalšia dvojica dvier.

Stisk, stisk, stisk.

„Zlatko, stláčaš mi ruku,“ upozornila ho Misty.

Josie mu zovrela a uvoľnila rúčku rovnakým tempom a on sa na ňu usmial. Kvikla si a napravila mu popruhy batoha na pleciach. „Nezabudol si, že sa púšťaš do dobrodružstva? Spoznáš množstvo nových kamarátov a naučíš sa toho veľa.“

Aj Misty si kľakla a podržala mu ruku. „Budeš môcť pohladkať zvieratká v tej kontaktnej zoo. Veľmi si sa na to tešil, však?“

Tvárička sa mu hneď rozžiarila. „Chcem vidieť kozičku.“

Keď sa z jedných dverí za dlhým stolom vynorila nejaká žena, nastal trochu rozruch. Bola to štyridsiatnička s širokým pásom a bujným poprsím. Mala na sebe žiarivo zelené tričko s nápisom *Úžasní malí škôlkari*. Prešla davom rodičov a detí, až napokon zastala pred dverami, ktoré viedli na chodbu. Zamávala rukami, akoby kývala

na lietadlo a smerovala ho k bráne. „Dobré ráno!“ zvolala. „Prosím, zaradte sa do dvojstupu. Do dvoch radov.“

Josie s Misty a Harrisom v strede sa tiež zaradili. Žena sa potom predstavila ako pani D. „Volám sa Eileen D'Angelová, ale pre deti je jednoduchšie, keď ma volajú slečna D. Som riaditeľka.“ Cez tie isté dvere potom vstúpila do miestnosti ďalšia žena a usadila sa k stolu. Slečna D na ňu ukázala. „A toto je slečna K, sekretárka materskej školy. Čokoľvek budete potrebovať, ja alebo slečna K vám rady pomôžeme.“ Slečna K vyzerala trochu mladšie ako jej šéfka, ale nie oveľa. Josie jej hádala tesne okolo štyridsiatky. Pomedzi plavé pramene jej už presvitali sivé korienky a vlasy jej siahali po pleciah. Tiež bola mierne pri tele. Na jej tričku bol rovnaký nápis ako na tričku slečny D, ibaže ona ho mala svetlomodré. Zamávala všetkým a žiarivo sa usmiala.

Slečna D niekoľko minút pokračovala. Deti začali byť nepokojné, ťahali rodičov za ruky a niektoré aj nariekali. Skrátka robili všetko to, čo robia deti v Harrisovom veku – boli smädné, museli ísť na záchodík, chceli ísť domov. Harris však potichu stál a všetko sledoval.

Stisk, stisk, stisk.

„A teraz môžete ísť do svojich tried a zoznámiť sa pani učiteľkami,“ oznámila slečna D napokon. „Nasledujte ma.“

Keď prišiel rad na Harrisa, aby prešiel dverami, stuhol. Misty s Josie sa ho pokúsili jemne potiahnuť za ruky dopredu, ale on sa ani nehol. Za nimi čakali ešte tri ďalšie rodiny.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa im Misty. Podarilo sa jej odtiahnuť syna nabok. Obe s Josie si znovu kvokli a zadívali sa mu do tváre. „Zlatko, čo sa deje?“

„Nechcem tam ísť,“ zamumlal.

Josie sa pokúsila nedať na seba nič najavo. Ani ona nechcela, aby tam išiel. Od narodenia sa o neho starali iba štyria ľudia – jeho mama, mamina najlepšia kamarátka Brittney, Josie a jeho stará

mama, pani Quinnová. Nevedela si ani predstaviť, aké to musí byť preňho desivé, keď ho jedného dňa len tak naženú do triedy plnej cudzích detí a nechajú ho v starostlivosti dospelých, ktorým nedôveruje. Josino srdce vynechalo úder, keď jej Harris zasa rytmicky stláčal ruku.

Misty si zrejme všimla výraz na Josinej tvári, lebo ju štychla lakťom do rebier a zaškerila sa na Harrisa. „Kto je najstatočnejší chlapček, akého som kedy stretla?“

„Ja?“

„Áno, ty,“ potvrdila Misty. „A tiež si najmúdrejší chlapček, akého poznám, a s najväčším srdiečkom. Určite si dnes nájdeš veľa kamarátov a zažiješ oveľa viac zábavy, ako keď si bol celý deň s nudnými dospelými.“

Pozrel na Josie a tej sa podarilo súhlasne pokývať hlavou.

Harrisovo plece zovrela nežná ruka. Všetci zodvihli pohľady. Zhora sa naňho usmievala slečna K. „Ako sa voláš, mladý muž?“

„Harris,“ odvetil sotva počuteľne.

„Ja som slečna K, rada ťa spoznávam, Harris. Chcel by si ísť so mnou do triedy?“

Pokrútil hlavou. Stisk. Stisk.

Slečna K prešla za Josie a Misty a naklonila sa k nim tak, aby ju obe počuli. „Keby išiel so mnou, vy dve by ste sa mohli vytrátiť,“ šepkala. „Ani nezistí, že ste preč.“

Josie sa rýchlo postavila a obrátila sa k žene, čím Harrisa mierne postrčila. Silnejšie jej zovrel ruku a narovnal sa. „Prepáčte, vraveli ste, že ste slečna K, však? Nič podobné nechceme urobiť.“

„Josie,“ zahriakla ju Misty, tiež sa vystrela a venovala Josie vážny pohľad. „Upokoj sa.“

Josie sa pokúsila prehovoriť pokojnejším tónom. „Chcela som tým iba povedať, že takto to u nás nefunguje. Naučí sa tým akurát to, že mu môže niekto hocikedy potiahnuť koberec spod nôh. Sľúbili sme mu, že ho budeme sprevádzať na každom kroku, a keby

sme len tak náhle zmizli, už by nám nedôveroval. Navyše, ako môžete tvrdiť, že to ani nezistíš? Veď má štyri roky!“

„Josie!“ zvolala Misty a naznačila jej, že jej to s tým vyrovnaným tónom ani trochu nevyšlo.

„Mrzí ma to, slečna K,“ odvetila Misty sladko. „Ceníme si vašu pomoc a viem, že u ostatných deťoch to dobre funguje, ale my by sme radšej pristupovali k tomu inak.“

Slečna K sa pohľadavo pozrela na Josie a potom sa usmiala na Misty. „Pravdaže, stačí povedať.“ Potom sa obrátila na Josie a zamračila sa. „Nie ste vy tá detektívka? Tá, ktorá je vždy v správach? Alebo ste tá druhá. Máte dvojča, však? Slávnou reportérku?“

„Áno,“ potvrdila Josie. „Moja sestra Trinity Paynová bola hlásateľka správ. Žije v New Yorku. Ja som detektívka Josie Quinnová z dentonského policajného oddelenia.“

Slečnu K to zjavne vôbec neohúrilo. Bez ďalšieho slova sa presunula k Harrisovi a kľakla si, aby sa mu mohla dívať do tváre. „Harris, vedel si, že všetky deti sú dnes v škôlke prvýkrát?“

„Nie,“ odpovedal úplne potichu. Stisk. Stisk.

„Je to pravda,“ odvetila. „A hádaj čo? Všetky majú trochu strach, lebo tu budú s nami, a nie so svojimi rodinami. A vieš čo ešte?“

Znovu pokrútil hlavou.

„Na tom, že sa bojíme, nie je nič zlé.“

Josie v zadnom vrecku nohavíc zavibroval mobil, ale ignorovala ho.

Harrisa to zjavne nepresvedčilo. Stisk. Stisk. Stisk. Naklonil sa k Josie, pozrel sa na ňu a zašepkal: „Čo ak ma bude bolieť bruško, kým tu budem?“

„Keby ťa bolelo bruško, môžeš to pokojne povedať pani učiteľke,“ uisťovala ho Josie.

Slečna K prikývla. „Presne tak. Keby sa čokoľvek dialo, môžeš to povedať svojej učiteľke. Ona ťa privedie sem za mnou a vieš, čo potom spravím? Zavolám tvojej mamine.“

„A ja hneď prídem,“ dodala Misty.

Josie opäť zabzučal telefón. Voľnou rukou ho vybrala a pozrela sa na displej. Patrick. „Čo ak je to dôležité?“ spýtal sa Harris. „Volajú ti z polície. Zodvihni.“

„Určite to spravím,“ odvetila Josie. „Len čo budem mať istotu, že si v poriadku.“

Naposledy jej stisol ruku, prešiel k Misty a objal ju okolo krku. „Môže ísť mamička so mnou do triedy a zoznámiť sa s pani učiteľkou?“

„Samozrejme,“ usmiala sa slečna K.

„A ty pôjdeš tiež?“

Slečna K natešene zatlieskala. „Veľmi rada.“

Josie prijala hovor a pritom sledovala dve ženy, ako odprevádzajú Harrisa po chodbe do triedy. „Patrick, budem tam hneď, ako sa mi bude dať.“

„Ďakujem,“ odvetil. „Idem k bazénu. Tento týždeň mi prideliť službu tam. Vieš, kde to je?“

„Vydrž,“ požiadala ho Josie a zamierila k autu. Našla vreckovku a pero, aby si poznačila, kadiaľ sa dostane k univerzitnému krytému bazénu. Už niekoľko mesiacov nevkočila na pôdu školy, ale bol to labyrint a vôbec nepomáhalo, že tam pravidelne pribúdali nové budovy. „Najprv však musím zaviezt Misty domov,“ oznámila mu Josie.

Keď dohovorili, Misty sa vynorila z budovy škôlky a so skloneňnou hlavou prešla rovno k Josinmu autu. Dlhé blond vlasy jej zakrývali tvár. Až keď sa posadila na miesto spolujazdca, Josie si všimla, že plače.

„Si v poriadku?“ zaujímala sa Josie.

Po lícach jej stekali slzy. Zhlboka sa nadýchla. „Len nemôžem uveriť, že je už taký veľký. Veď je už škôlkar. Rastie tak rýchlo. Nikdy som ho nenechala tak dlho v starostlivosti neznámych ľudí. Je to veľmi ťažké. Nečakala som, že to bude až také náročné.“

Načiahla sa a vzala Josie vreckovku z ruky. Kým stihla Josie protestovať, Misty si do nej poutierala nos. Keď zbadala, ako na ňu zíza, zháčila sa: „Ach, doriti. Prepáč. Potrebovala si tú vreckovku?“

Josie sa podarilo usmiať. „Nie.“

„Bola čistá?“

„Áno.“

Josie zaradila rýchlosť, vyrazila z parkoviska a zamierila do centra Dentonu. „Harris je veľmi rozumný chlapček,“ prihovárala sa kamarátke, „a ty si spravila všetko, čo sa dalo, aby si ho na toto pripravila.“

Misty si odfrkla a pritláčala si pokrčenú vreckovku na oči. „Nie, ty si spravila všetko, aby si ho na to pripravila. Ja som mu posledné tri mesiace hovorila, že všetko bude dobré, i keď reálne si tým nemôžem byť istá.“

Josie ju chytila za plece. „Jasné, že bude všetko fajn. Uvidíš. Pamätáš sa na svoj prvý deň v škôlke?“

Misty pokrútila hlavou.

„Pravdaže sa nepamätáš, lebo to nebolo traumatické. A rovnako to bude s Harrisom.“

Josie periférne zazrela, ako Misty nadvihla obočie. „Vráviš to len preto, lebo si mu dala ten alarm. Preto si taká pokojná.“

Josie pokrčila plecami. „Áno, trochu to pomáha.“